"Barka" w wykonaniu Orkiestry Dętej OSP Godziesze Wielkie na 100. rocznicę urodzin Jana Pawła II

18 maja mija 100. rocznica urodzin Papieża Polaka. To właśnie z tej okazji w całej Polsce śpiewana jest **"Barka" - ulubiony utwór Jana Pawła II**. Specjalnego wykonania utworu podjęli się także muzycy **Orkiestry Dętej OSP w Godzieszach Wielkich**.

Kapelmistrz orkiestry Marek Kubera wraz z muzykami zagrali ze swoich domów a cały utwór zmontował Bartosz Dębicki. Orkiestra ma na swoim koncie już kilka utworów, które powstały z koncertowania w czasie kwarantanny. To niezwykle piękny i poruszający gest. Dzisiejszy dzień jest okazją do rozważania życia Jana Pawła II, który ma szczególne miejsce w sercach wielu Polaków. 18 maja 2020 roku o godzinie 17:00 zatrzymajmy się na chwilę aby wspólnie zaśpiewać "Barkę" w podziękowaniu za dar życia Karola Wojtyły. Od Bałtyku po Tatry niech brzmi pieśń oazowa w setną rocznicę urodzin Jana Pawła II.

Info: Marta Wolarz

JAN PAWEŁ II (1920-2005)

Karol Józef Wojtyła, późniejszy Jan Paweł II – papież, urodził się 18 maja 1920 roku w Wadowicach jako syn Karola i Emilii, z domu Kaczorowskiej. Jego ojciec był żołnierzem – pracował jako urzędnik, zaś matka zajmowała się domem i dziećmi. Karol miał starszego o 14 lat brata Edmunda (lekarza) oraz siostrę Olgę, która zmarła zaraz po urodzeniu. Został ochrzczony 19 czerwca 1920 roku w pobliskim kościele pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny, z którym był związany do końca swojego pobytu w rodzinnym mieście. Miesiąc przed I Komunią Świętą zmarła jego matka. Od tej pory zajmował się nim ojciec – dbał o dobre wychowanie, naukę, patriotyzm i rozwój duchowy syna, który codziennie uczestniczył we Mszy Świętej. W Gimnazjum Męskim w Wadowicach dołączył do koła teatralnego, gdzie poznawał poezję i teatr. Kiedy miał 12 lat zmarł jego brat w wyniku zarażenia się szkarlatyną od swoich pacjentów.

PRZEPROWADZKA DO KRAKOWA

Po zdaniu matury w 1938 roku razem z ojcem przeprowadził się do Krakowa, gdzie rozpoczął studia polonistyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Naukę przerwał wybuch II Wojny Światowej. W czasie okupacji młody Wojtyła pracował jako robotnik w kamieniołomach Zakładów Chemicznych Solvay w Krakowie – Borku Fałęckim, co łączył z działalnością w podziemnym Teatrze Rapsodycznym. Brał też udział w tajnych kompletach. W 1941 zmarł jego ojciec. Rok po tym wydarzeniu podjął decyzję o wstąpieniu do Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie założonego przez abp. A. S. Sapiehę.

KAPŁAŃSTWO I NAUKA

Święcenie kapłańskie otrzymał z rąk Księcia Metropolity 1 listopada 1946 roku w Kaplicy Domu Arcybiskupów Krakowskich. Zaraz po nich wyjechał na dalsze studia do Rzymu, gdzie w ciągu dwóch lat napisał pracę doktorską na temat: Zagadnienie wiary u św. Jana od Krzyża, którą obronił 19 czerwca 1948 na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Angelicum.

Po powrocie do kraju został skierowany do pracy w wiejskiej parafii Niegowić pod Krakowem. Rok później w krakowskiej parafii pw. św. Floriana podczas pracy z młodzieżą ujawnił się jego talent duszpasterski i organizatorski. W 1951 roku nowy rządca Archidiecezji Krakowskiej – abp Eugeniusz Baziak skierował Wojtyłę do dalszej pracy naukowej i napisania habilitacji na istniejącym jeszcze Wydziale Teologicznym UJ. Jesienią 1953 roku Rada Wydziału podjęła decyzję o zakończeniu przewodu habilitacyjnego Wojtyły, przyjmując do recenzji jego pracę Próba opracowania etyki chrześcijańskiej według systemu Maxa Schelera. Finalnie, 12 grudnia tegoż roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego. Wykładał w Metropolitalnym Seminarium Duchownym i na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W październiku 1954 roku Wojtyła podjął pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim jako wykładowca historii doktryn etycznych. W tym czasie poświęcał się młodzieży akademickiej, z którą chodził po górach.

TOTUS TUUS

28 września 1958 roku został konsekrowany na biskupa pomocniczego Archidiecezji Krakowskiej – funkcję tę pełnił do roku 1962. Całą swoją posługę i siebie zawierzył Matce Bożej, czyniąc słowa „Totus Tuus" (Cały Twój) swoim zawołaniem biskupim, a potem także papieskim. Po śmierci Administratora Archidiecezji abp. E. Baziaka wybrano go Wikariuszem Kapitulnym – tymczasowym rządcą Archidiecezji Krakowskiej. Jako biskup i Arcybiskup był uczestnikiem Soboru Watykańskiego II, podczas którego przyczynił się do powstania Konstytucji Duszpasterskiej o Kościele w Świecie Współczesnym – Gaudium et spes. Jest to jeden z najważniejszych dokumentów soborowych mówiących o powołaniu człowieka i roli Kościoła w obliczu zmian dokonujących się w naszych czasach.

W 1963 roku Papież Paweł VI mianował biskupa Wojtyłę Arcybiskupem Metropolitą Krakowskim, a cztery lata później, w czerwcu 1967 roku – kardynałem. W trakcie 14-letniego pontyfikatu kardynał Wojtyła zreorganizował pracę kurii powołując do życia szereg wydziałów, w których zatrudnienie znalazło wielu ludzi świeckich. W ten sposób, podążając za wskazaniami II Soboru Watykańskiego, podkreślił rolę laikatu w Kościele. Szczególnie bliska była mu praca nad podniesieniem moralności rodziny i wychowaniem młodego pokolenia. W pracach Konferencji Episkopatu Polski ściśle współpracował z Prymasem Stefanem Wyszyńskim jako jego zastępca na stanowisku Przewodniczącego. Był także Przewodniczącym Komisji Apostolstwa Świeckich oraz Komisji do Spraw Nauki Katolickiej. Organizował sympozja naukowe, przez który opiekował się światem nauki katolickiej i walczył o uznanie jego praw. Wydał drukiem szereg artykułów i pozycji książkowych. Najbardziej znane to Miłość i odpowiedzialność, Osoba i czyn, U podstaw odnowy Vaticanum II. W 1972 roku rozpoczął Duszpasterski Synod Archidiecezji Krakowskiej, który trwał przez 7 lat. Celem Synodu było pogłębienie życia religijnego młodzieży i katolików zaangażowanych w życie Kościoła. Przygotował także Archidiecezje do 900 rocznicy śmierci św. Stanisława – patrona archidiecezji.

DZIAŁALNOŚĆ POZA GRANICAMI POLSKI

Jego działalność znana była również poza granicami Polski. Brał liczny udział w kongresach i sympozjach naukowych. W Dykasteriach Watykańskich był członkiem Kongregacji pro institutione catolica, pro Sacramentis in Cultu Divino, Pro Cleris. Konsultorem Concilium de Laicis. Uczestniczył w Synodach Biskupów w latach 1967 – 1977, a w 1974 wybrany został na członka Rady Sekretariatu Synodu. Szczególnym wyrazem zaufania Ojca Św. Pawła VI do kard. Wojtyły była prośba o wygłoszenie rekolekcji Watykańskich w 1976 roku dla Ojca Świętego kardynałów i pracowników Kurii Rzymskiej.

HABEMUS PAPAM

Po śmierci papieża Pawła VI i jego następcy Jana Pawła I w wyniku konklawe – 16 października 1978 roku abp Karol Wojtyła został wybrany papieżem przyjmując imię Jan Paweł II. Był pierwszym Polakiem, a jednocześnie pierwszym od 445 lat biskupem Rzymu, który nie pochodził z Włoch. Jego wybór na Stolicę Piotrową znacząco wpłynął na dzieje Europy Wschodniej końca XX wieku. Pierwszą zagraniczną pielgrzymkę odbył do Ameryki Łacińskiej, co było nowością na tle poprzednich papieskich pontyfikatów. W trakcie trwającego 27 lat pontyfikatu odwiedził 135 krajów świata oraz odbył 142 podróże na terenie Włoch. Do ojczyzny pierwszy raz jako papież przybył 2 czerwca 1979 roku, podczas której wypowiedział pamiętne słowa: „Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi, tej ziemi". Patriotyczna postawa i wsparcie Polaków żyjących w komunistycznym kraju przyczyniło się jeszcze bardziej do wzrostu jego autorytetu. Do Polski pielgrzymował jeszcze sześć razy.

Podczas całego pontyfikatu Jan Paweł II niestrudzenie walczył o godność każdego człowieka sprzeciwiając się aborcji i eutanazji – cywilizacji śmierci. Znany był z podejmowania szeroko rozumianego dialogu międzyreligijnego i międzykulturowego. Potępiał antysemityzm, czego wyrazem była jego modlitwa przy Ścianie Płaczu w Jerozolimie. Pamiętając o ludziach młodych, zainicjował systematyczne spotkania z młodzieżą – Światowe Dni Młodzieży, które po raz pierwszy odbyły się w Rzymie w 1985 r. Swoje nauczanie przekazał wiernym w wielu listach, adhortacjach, konstytucjach apostolskich oraz czternastu encyklikach, m. in. Redemptor hominis, Dives in misericordia, Laborem exercens, Centesimus annus, Solicitudo rei socialis. Przekraczając wiele barier, zawsze był otwarty na drugiego człowieka. Wyraził to podczas spotkania z własnym zamachowcem, Alim Agcą, który 13 maja 1981 roku postrzelił papieża na Placu św. Piotra w Rzymie.

SANTO SUBITO

Od początku lat 90-tych Jan Paweł II zmagał się z chorobą Parkinsona, która była powodem spekulacji dotyczących ustąpienia papieża z urzędu. Ten pełnił jednak swoją posługę do śmierci. W ciągu ostatnich dni życia nieustannie towarzyszyli mu trwający na modlitwie wierni z całego świata. Odszedł 2 kwietnia 2005 roku o godzinie 21:37, w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Niedzieli Bożego Miłosierdzia. Niespełna tydzień później, 8 maja, odbył się pogrzeb papieża, w którym uczestniczyło około 300 tysięcy pielgrzymów oraz głowy państw i przedstawiciele wszystkich wyznań świata.

28 czerwca 2005 roku za zgodą następcy Jana Pawła II, Benedykta XI, rozpoczął się proces beatyfikacyjny, którego postulatorem był ks. Sławomir Oder. 1 maja 2011 Jan Paweł II został ogłoszony beatyfikowanym, a 27 kwietnia 2014 roku podczas Niedzieli Bożego Miłosierdzia – świętym. Liturgiczne wspomnienie św. Jana Pawła II przypada 22 października, na pamiątkę uroczystego rozpoczęcia jego pontyfikatu.

źródło: Archidiecezja Krakowska, https://diecezja.pl/apostolowie-milosierdzia/swiety-jan-pawel-ii/